

Pierre de Ronsard

SPÍŠ HVĚZDY V NEBI

Spíš hvězdy v nebi tančit ustanou
a lodi po mořích nebudou plouti,
spíš slunce uchýlí se na své pouti
z drah vyjetých a bude bloudit tmou,
spíš brány nebeské se otevrou,
spíš celý svět se pomate a zhroutí,
než dokázal bych kouzlu podlehnouti
očí, jež mají barvu zelenou.

Ó hnědé oči, v nichž se duše skrývá!
Jenom váš plamen cit můj rozehřívá,
ty druhé nedokáží zvitězit.

Tak od dnů mladosti až k svému stáří
chci hnědé oči dvě, které mi září,
jak slunce milovat, jak slunce ctít.

NEBESA, VÁNKY

Nebesa, vánky, hory, planiny,
vinice, lesy, jež se v dáli skvíte,
divoké břehy, vody pramenité,
nizounké mlázi, hájku zelený,

vy jeskyně, jež hledíte k nám z tmy,
květiny, které louku provoníte,
písciny, skály, trávy rosou zpité,
své verše učil jsem vás celé dny.

Protože nemohu, šírán zlým bolem,
při odchodu dát dvěma očím sbohem,
neboť mé srdce trpí nesmírně,

prosím les, nebe, hory, lehké vánky,
jeskyně, květ i vodu ze studánky,
aby se rozloučily místo mě.

PÍSEŇ

Nemá snad jaro tolik krás
a vína pojesenní čas,
nenajdeš tolik žáru v létě
a chladu v zasněženém světě,
není tolik ryb ve vodách,
není víc plodů v zahrádách,
není snad v moři tolik soli,
není v Auvergni tolik polí,
není za noci tolik hvězd,
není v Bretagni tolik cest,
kolik v mé srdce moje milá
žalu a smutku uložila.

ÓDA

Drahoušku, pojďme podívat se,
zda růže, která v svěží kráse
otevřela se v jitrní čas,
se soumrakem snad neztratila
růžový pláštík, v němž se skryla
táž něha, která zdobí vás.

Běda! Stačila chvíle malá
a růže krásu zanechala
na zemi v plátcích spadanych.
Příroda, láska cizí ti je,
když takový květ nepřezíje
čas jitra do chvil večerních!

Jestliže, drahá, věříte mi,
vy, jež jste květem mezi všemi,
zářící jako drahokam,
ach, žijte, pokud mládí je tu,
než stárí, jako tomu květu,
odnese krásu bůhvíkam.

JAK ZLATÝ DĚŠŤ

Jak zlatý déšť tak jednou v žití smět
v žlutavých kapkách sestupovat líně
a spočinout pak v klínu Kassandřině
v době, kdy na víčka jí spánek slét.

Anebo v byčka proměnit svůj vzhled,
abych směl přiblížit se nerušeně
uprostřed lučin k nejkrásnější ženě,
jež květy sbírá tu, sama jsouc květ.

Chtěl bych být Narcisem, kdyby má milá
se ve studánku lesní proměnila,
do níž bych se směl ponořit.

Pak prosil bych: kež noc ta neskončí mně
a kež se nikdy září Jitřencině
oheň dne nepodaří zapálit.

NAD KRÁLŮ MOC

Nad králů moc a majetek mám rád
čelo, pod nímž můj tyran ukryvá se,
a tváře růžové, jimž v jejich kráse
nevyrovná se nejvzácnější šat.

Žádná z krás nemůže mým očím dát
tolik co ňadro, které kolébá se
v objetí živůtku. Táž něha zdá se
jen vlnu Venušinu oblévat.

Stejně tak jako Jupitera těší,
když Múza písni svou ho ukonejší,
i mně se líbí zpěvům naslouchat,

když její prsty loutnu rozehrají
k ukolébavce, jež zněla tu v kraji
v den, kdy jsem lásce do osidel pad.

MÁ PANÍ VSTÁVALA

Má paní vstávala. Vzbudil ji letní svit.
Ve vlasech slunce zář jí ulpěla jak pěna.
I láska byla tu, ta láska rozdychtěná,
jež odlesk jejích krás pro sebe chtěla mít.

Pod jemným hedvábem jsem oblé plody shléd,
jež Hesperidek sad v svém hájemství snad nemá,
před nimiž bohyně v úleku stála němá,
jež sladší jsou než ty, z nichž Mars sál mléka med.

Tu křivku půvabnou a slonoviny jas
jak dílko z porfyru, jež stvořil Feidias,
měl Andromedin prs, dříve než její tělo
bezmezně trpící, přibité na horu,
nesmírnou bolestí a strachem znehybnělo,
měnic ta nádra dvě v poupatu z mramoru.

TŘI DNY UŽ MINULY

Tři dny už minuly a stále hladovím
po vašich pohledech. Jsem jako děčko malé,
jež ve své kolébce nařiká neustále
nad tíhou samoty a hladem ukrutným.

Když milovaný zrak váš dlouho nevidím,
jenž život můj i smrt má ve své moci stále,
mohla byste mi psát. Víím, spíš mi dáte vale,
protože žena jste se srdcem kamenným.

Hrdá a nevděčná, vzpurná a vybiravá,
vy soucit nemáte pro srdce nešťastné
a pro mou starou pleť, vysušenou jak tráva.

Když bez vás musím být třeba jenom část dne,
mohu všem potvrdit, co říká moudrost pravá:
Kdo čeká na lásku, v jednom dni zestárne.

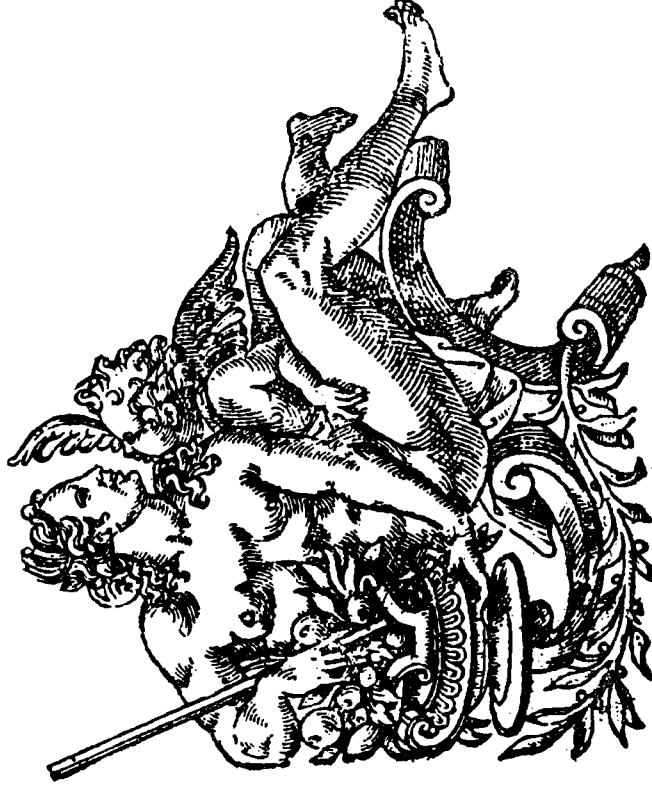
JSTE, PANÍ, VÍTĚZEM

Jste, paní, vítězem, a proto chci vám dátí
vavříin, jenž vzpíná se a vine kolkolem
prastarých stromů, zdí, které krok za krokem
svírá v svém objetí, až se v něm všechno ztratí.

Korunou vavřínu se vždycky triumf platí.
Kéž bych mohl jako on, každou noc, každým dnem,
lehce vás ovíjet a v blahu milostném
váš přepůvabný dílek pak pevně objímáti.

Dočkám se někdy dne, abych kdes pod stromem,
v době, kdy jitřenka už sotva dospat může
a nebe klidné je a ptáci pějí všem,

směl na váš snící ret vtisknout vyznání muže
a svěžit vám svůj žal, co vy v objetí mém
dáte mi na pospas svůj úběl i své růže?

VY ZESTÁRNETE TĚŽ

Vy zestárnete těž. Pak přihodí se, drahá, že jednou zvečera, při svíci předouc nit, nad hudbou veršů mých budete zase snít: Ronsard mě oslavil, když bývala jsem mladá.

Tu služka staříčká, kterou už práce zmáhá, takže si u krbu navečer hledá klid, a již zpěv veršů mých dokázal probudit, hned nesmrtelný hold vašemu jménu vzdává.

Já budu pod zemí, jen přízrak bez těla, a v hájích myrtových se zbavím všeho zla, co vy, už zestárlá, ke krbu zasednete

mé lásky litujíc, již zničil chladný cit.
A proto pospěšte a chtějte, drahá, žít, ať růže života si ještě utrhnete.

Ó ŠÍJE BĚLOSTNÁ

Ó šije bělostná, ó nádra sametová,
v nichž Múzy mají skrýš pod křivkou půvabnou,
bělavý kopečku, kam se vždy s láskou svou
při půtkách milostných Grácie lehce schová.

Ty ňadro průsvitné, zbarvené do růžova
dřobounkou spleť cév, zřel jsem tě náhodou,
když ráno plašilo tvé snění Jitřenkou,
již ve svém náručí široké moře chová.

Zřel jsem, jak ve svých hrách pojednou ožijí
Láska a Venuše, když spolu s Grácií
létají přes ten vrch z bělavé slonoviny.

Chťejí mě oslepit a zničit štěstí mé.
Viděl jsem tolik krás, že nikdo nespattí je jiný,
leč s tím, co ničí nás, těžko se smířime.

KDYŽ MÍJELI JSME HROB

Když míjeli jsme hrob, kde leží Lukrécie,
k úpatí náhrobku jsi květy sypala,
v nichž slza nejedna se cudně skrývala:
hle, mrtvá dražší je než ten, kdo dosud žije.

A máš-li raději tělo, jež země kryje,
domysli, ukrutná, co z toho vyplývá.
K smrti mě přivedou ta muka strašlivá,
vždyť mrtvý před živým ti, zdá se, milejší je.

Klanět se náhrobkům znamená zbožný být
a zhrdat živými může jen pyšný cit.
Protože objímáš jen mrtvých duší stíny

a jen ty miluješ, kdo navždy odejdou,
já, zbaven néhy tvé, mučený bez své viny,
přál bych si zemřít, věř, abych měl lásku tvou.

BUĎ SBOHEM, UKRUTNÁ

Buď sbohem, ukrutná, jsem trochu znuděn vším:
mé písně o lásce zůstaly bez odměny.
Ať slouží ti, kdo chce. Já odcházím a změny
ti sotva dají víc, než bylo cílem mým.

Těch patnáct měsíců mi prospělo jen tím,
že láska poskytla mi verše vzácné ceny.
Teď rozum hlásí se a moudrým rádcem je mi,
když káže ustati s tím planým blázněním.

Netřeba živit přec Děcko, jež v srdci hlodá
a které chytne tě jak rybku do sítě
a které pouhý žert či malou lež, ó běda,

ve sterá trápení přesnadno změní ti.
A tak je nezbytné konečně přiznati,
že ten je nešťastný, kdo ve snu spásu hledá.